

nárok na plat, i když v uvedených dnech nepracoval. O d v o l a c í s o u d potvrdil napadený rozsudek.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Žalobce jest pomocný zaměstnanec ve služebním poměru zřízence československých státních drah podle § 135 vládn. nař. č. 15/1927 Sb. z. a n. Náleží mu proto podle §§ 113, odst. 2, a 136 téhož vládního nařízení služební plat toliko za dny (hodiny) s k u t e č n é služby, jakož i za ustanovené dny klidu, připadající do doby služby podle zákona o osmihodinové pracovní době. Žalobce se domáhá určení svého nároku na služební plat za den 26. prosince a pondělí velikonoční a svatodušní. Tyto dny jsou podle zákona č. 65/1925 Sb. z. a n. dny v š e d n í m i. Pokud by tedy žalobce v těchto dnech konal skutečnou službu, příslušel by mu nepochybně služební plat za ně. Žalobce ovšem ve jmenovaných dnech, za které se domáhá zaplacení služebního platu v době od 26. prosince 1931 do 21. května 1934, skutečnou službu nekonal. Přes to vyhověly nižší soudy právem žalobcovu mazitímnímu návrhu na určení jeho nároku na služební plat za 26. prosinec a pondělí velikonoční a svatodušní. Podle § 1155 obč. zák. ve znění III. dílčí novely přísluší zaměstnanci plat i za n e k o n a n é služby, pokud jest ochoten je konati, ale okolnostmi, které jsou na straně zaměstnavatelově, jest mu v tom zabráněno. V souzené věci bylo zjištěno, že ministerstvo železnic svolilo k tomu, aby zaměstnancům státních drah bylo ve jmenovaných dnech dáno volno, a že do příslušných oběžníků dal přímý žalobcův představený dodatek, že toho kterého ze jmenovaných dnů j e s t volno. V tom shledaly nižší soudy právem okolnost jsoucí na straně zaměstnavatelově, kterou bylo žalobci zabráněno konati skutečnou službu v dotčených dnech. Ustanovení §§ 113, odst. 2, a 136 vzpomenutého vládního nařízení nevylučují užití § 1155 obč. zák. ve znění III. dílčí novely, jak plyne rovněž již ze správných důvodů uvedených v rozsudcích nižších soudů. Dovolací soud neshledal proto zákonného důvodu, aby změnil nebo zrušil napadený rozsudek (§ 510, odst. 3, c. ř. s. ve znění čl. I č. 3 zákona čis. 251/1934 Sb. z. a n., prodlouženého zákonem č. 314/1936 Sb. z. a n.), aniž jest třeba se zabývatí nezávažnou okolností, zda názor v souzeném sporu zastávaný zastával žalovaný stát také dříve, a jak byl a jest praktikován.

Čís. 17075.

K pojmu věci nepatrné hodnoty ve smyslu § 121, odst. 5, konk. ř.

Pokud lze i nemovitost, která je předlužena tak, že není žádné naděje, že by její zpeněžení přineslo konkursní podstatě nějaký užitek, pokládati za věc nepatrné hodnoty.

(Rozh. ze dne 19. října 1938, R I 1154/38.)

Konkursní komisař schválil jednomyslná usnesení věřitelského výboru, aby byly úpadcovy nemovitosti, zapsané ve vložkách č. 640 a 639 poz. knihy Ú. a jsoucí předmětem dražebního řízení, vyloučeny z konkursní podstaty jako věci nepatrné hodnoty a ponechány úpadci k volnému nakládání. Důvody: Věřitelský výbor se jednomyslně usnesl, aby byly shora uvedené nemovitosti vyloučeny z konkursní podstaty jako věci nepatrné hodnoty, a konkursní správce postup ten doporučil a schválil. Spisy E 1482/36, v nichž jest o obou nemovitostech zahájeno dražební řízení, jest zjištěno, že nemovitosti, o něž jde, byly odhadnuty i s příslušenstvím částkou 916.567 Kč 60 h. Prodejní cena bude činiti $\frac{2}{3}$, t. j. asi 611.000 Kč. Nemovitosti jsou zatíženy knihovními pohledávkami ve výši asi 720.000 Kč, na něž podle úpadcových údajů není nic zapláceno. Přednostní pohledávka Československého státu na daních činí podle zjištění u berního úřadu v Č. B. asi 5.500 Kč. Příslušenství (úroky za tři léta a útraty) bude činiti aspoň 200.000 Kč. Úhrnem tudíž vážne na nemovitostech přes 925.000 Kč, takže dluhy převyšují i odhadní hodnotu. Ani kdyby za nemovitosti byla dosažena odhadní hodnota, nezůstal by předražek. Za ony nemovitosti však uvedená cena dosažena býti nemůže, takže je lze pro konkurs počítati mezi předměty nepatrné hodnoty podle § 121, odst. 5, konk. ř., když konkursní věřitelé nemohou z výsledku dražby míti žádný prospěch. Bylo proto schváleno usnesení věřitelského výboru. Rekursní soud odepřel schválení. Důvody: Věcmi ve smyslu § 121, odst. 5, konk. ř. jsou hmotné věci movité i nemovitosti a platí tudíž řečené ustanovení též o nemovitostech. Je pravda, že hodnota oněch věcí jest stanoviti ve vztahu k společné konkursní podstatě, že, tedy věcmi nepatrné hodnoty jest rozuměti nejen ony, jež již samy o sobě nemají valnou cenu, ale i ony, které, jsouce zřejmě přetíženy oddělnými právy, nemají se zřetelem na ustanovení §§ 12, 51 až 53 konk. ř. význam pro společnou podstatu a tím i pro konkursní věřitele, v jejichž zájmu se konkursní řízení vede (Weissův Komentář k § 51 konk. ř., pozn. 17 na str. 418 a k § 121, str. 657, III). Je tu tedy teoretická možnost, aby byly i nemovitosti zřejmě přetížené a proto mající pro společnou podstatu hodnotu buď žádnou nebo nepatrnou, ponechány v zájmu rychlého skončení konkursu úpadci k volnému nakládání. Při tomto rozhodování nelze se řídití nějakým ohledem na oddělné věřitele, jejichž práva nejsou prohlášením konkursu dotčena a v jejichž zájmu se konkurs nevede. Avšak jestliže jest cena nemovitosti odhadnuta v exekučním řízení na 916.567 Kč 60 h a pohledávky oddělných věřitelů činí asi 925.000 Kč, pak nelze pokládati nemovitosti za zřejmě přetížené oddělnými právy a tudíž za věci nepatrné hodnoty. Nelze vycházeti z toho, že při dražbě bude dosaženo jen nejmenší podání, nýbrž jest počítati i s tím, že při opatrném odhadu může býti odhadní cena i značně překročena a že tu může zbyti značnější hypoteka pro společnou podstatu. Prakticky bude tedy u nemovitostí značné hodnoty, zatížených oddělnými právy, stěží užití ustanovení § 121, odst. 5, konk. ř.

pro nepředvídatelnost dražebního výtěžku. Tak je tomu i v souzené věci, kdy za shora uvedených okolností nelze mluvit o tom, že by nemovitosti, o které jde, při jejich vysoké odhadní hodnotě měly již proto, že jsou zatíženy asi stejně vysokými oddělnými právy, nepatrnou hodnotu pro společnou podstatu. Bylo proto odepráno schválení pro nedostatek podmínek § 125, odst. 5, konk. ř.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu některých konkursních věřitelů.

Důvody:

Podle § 121, odst. 5, konk. ř. č. 64/1931 Sb. z. a n. lze ponechat úpadci k volnému nakládání jen věci nepatrné hodnoty. V pamětním spise k § 119, odst. 5, konk. ř. č. 337/1914 ř. z., jenž jest shodný s § 121, odst. 5, konk. ř. č. 64/1931 Sb. z. a n., bylo vyloženo, že by nebylo účelné řídit se ztrnulým pravidlem o nutnosti soudního prodeje i tam, kde by se prodejem nedosáhlo žádného užitku pro konkursní podstatu, a že bezcenné věci, jako krámy na půdě (»Bodenkram«), přinesou sotva kdy výtěžek pro konkursní podstatu, kdežto pro úpadce mohou přece míti nějakou cenu. Nelze ovšem míti za to, že věcmi nepatrné hodnoty mohou býti jen věci movité, poněvadž věcmi jest rozuměti i věci nemovité (§§ 283, 293 obč. zák.). Lze proto zásadně i nemovitost, která je tak předlužená, že není žádné naděje, že by její zpeněžení přineslo konkursní podstatě nějaký užitek, pokládati za věc hodnoty nepatrné, ale to platí o nemovitosti, jejíž hodnota jest nepatrná sama o sobě, nehledíc k jejímu zatížení. Jde-li však v souzeném případě o takovou nemovitost, která má sama o sobě odhadní hodnotu 916.567 Kč 60 h, nebo (jak stěžovatel tvrdí) třebas jen 150.000 Kč, tedy nelze, dokud se zpeněžení nestalo, dospěti k bezpečnému závěru, že její zpeněžení nepřinese konkursní podstatě žádný užitek, i když nemovitost jest značně zatížena. Neboť pak by se budovalo na pouhých domněnkách, jejichž skutkové předpoklady nelze dosud zjistiti. Není-li tudíž dostatečného skutkového podkladu pro závěr, že zpeněžení nemovitosti nepřinese žádného užitku pro konkursní podstatu, nelze schváliti usnesení věřitelského výboru, aby nemovitost byla ponechána úpadci k volnému nakládání.

Čís. 17076.

Placením »ze svého« ve smyslu § 896 obč. zák. není toliko užití takového jmění, které má spoludlužník již v době vzniku svého solidárního závazku k zaplacení celého dluhu, t. j. kterým plátce zmenšuje svůj dosavadní již trvající majetek; stačí, že spoludlužník zaplatil celý solidární dluh sám (§ 891 obč. zák.).

Když pojistitel zaplatil za solidárního spoludlužníka, který byl u něho pojištěn proti následkům zákonné odpovědnosti, poškozené třetí